

Sygn. akt: III U 493/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2015 r. w O.

sprawy z odwołania T. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 12.06.2015r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. F. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy począwszy od dnia 01.07.2015r. na stałe;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.06.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał T. F. na stałe prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

T. F. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Żądał przyznania mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wskazał, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie złej oceny stanu jego zdrowia. Do odwołania dołączył opinię lekarzy. Powołując się na nią wskazał, że lekarze stwierdzili u niego całkowitą niezdolność do pracy, ponadto określili u odwołującego uszczerbek na zdrowiu na 80%.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 03.06.2015r. ustaliła, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od dnia 02.04.1996r. do dnia 31.03.2015r. T. F. miał prawo do renty inwalidzkiej II grupy z ogólnego stanu zdrowia. Renta wypłacana była w wysokości przewidzianej dla osoby całkowicie niezdolnej do pracy z tytułu do dnia 31.03.2015r.

W dniu 02.02.2015r. T. F. złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Orzeczeniem z dnia 26.02.2015r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że T. F. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy, a niezdolność ta ma związek ze stanem narządu ruchu. W związku z tym decyzją z dnia 13.03.2015r. odwołującemu zostało przyznane prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe (k. 254).

Na skutek kontroli prawidłowości orzekania, przeprowadzonej w trybie nadzoru nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy, stan zdrowia T. F. był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 03.06.2015r. ustaliła, że jest on trwale częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta pozostaje w związku ze stanem narządu ruchu.

Wobec powyższego zaskarżoną decyzją z dnia 12.06.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał T. F. na stałe prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ustawy 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2015r., poz.748 ze zm.) - prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania T. F. zależna była od wykazania przez niego całkowitej niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i neurologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z T. F., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej, biegli rozpoznali u odwołującego: niedowład piramidowy prawej kończyny dolnej, stan po doznanych ranach kłutych klatki piersiowej z uszkodzeniem rdzenia kręgowego Th3, Th4 po prawej stronie. Biegli stwierdzili, że schorzenia odwołującego i stopień ich klinicznego nasilenia powodują całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej (k. 24-25).

Z uzasadnienia opinii wynika, że odwołujący doznał uszkodzenia rdzenia kręgowego w wyniku rany zadanej nożem, w konsekwencji początkowo doszło do porażenia obu kończyn dolnych. Natomiast w wyniku stosowanego leczenia farmakologicznego oraz rehabilitacji utrwalil się zespół znacznego stopnia niedowładu prawej kończyny dolnej i niewielkiego stopnia lewej kończyny dolnej, to zaburza funkcje lokomocyjne odwołującego. Porusza się on przy pomocy dwóch kul łokciowych, krótki dystans jest w stanie przejść o jednej kuli. U odwołującego występuje osłabiona siła mięśniowa prawej kończyny dolnej z powodu mniejszej masy mięśniowej tej kończyny, lewa kończyna dolna jest sprawna, ale jej funkcje lokomocyjne są utrudnione z powodu zaburzeń czucia głębokiego.

Pełnomocnik organu rentowego w piśmie z dnia 12.10.2015r. wniósł zastrzeżenia do tak brzmiącej opinii oraz wniósł o powołanie dowodu z opinii innych biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii (k.29-30).

Sąd na mocy art.217§ 3 k.p.c. oddalił powyższy wniosek dowodowy pełnomocnika ZUS-u, uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Sąd uznał, że opinia wydana przez biegłych jest miarodajna do tego, by się na niej oprzeć. Odwołujący wykonywał zawód hydraulika. Aktualnie na skutek urazu rdzenia kręgowego, cierpi on na porażenie obu kończyn dolnych, porusza się o dwóch kulach łokciowych i nie może przez to wykonywać pracy na stanowisku hydraulika. Nigdy nie wykonywał pracy na innym stanowisku, zatem nie ma innych praktycznych kwalifikacji. Odwołujący ma jedynie podstawowe wykształcenie, zatem jego ewentualny potencjał zawodowy ograniczony jest do prac fizycznych. Tymczasem skoro odwołujący nie może stać, nie może długo przebywać w pozycji siedzącej, to należy stwierdzić, że utracił zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Nie można zgodzić się z organem rentowym, że skoro osoby z jedną nogą mają stwierdzaną przez ZUS jedynie częściową niezdolność do pracy, to także odwołujący winien mieć przyznane prawo jedynie do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W pierwszej kolejności podnieść bowiem należy, że Sąd rozpoznawał sprawę dotyczącą T. F. i jedynie jego stan zdrowia był podstawą orzekania w tej sprawie. Aby stwierdzić, czy dane schorzenie powoduje częściową lub całkowitą niezdolność do pracy u danej osoby, konieczne jest wzięcie pod uwagę jej wykształcenia, wieku i ograniczeń związanych z innymi schorzeniami. Z opinii biegłych wynika, że na przestrzeni lat stan zdrowia odwołującego nie uległ zmianie. Nie uległ tym samym poprawie od ostatniego badania przez ZUS w 2010r. Skoro zatem ZUS uznawał odwołującego przez wiele lat za osobę całkowicie niezdolną do pracy, a jego stan zdrowia nie uległ poprawie, to w ocenie Sądu brak jest podstaw do stwierdzenia, że odwołujący nie jest aktualnie osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał T. F. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe.

Zgodnie z treścią art.118 ust. 1a ww. ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS-em. Z uwagi bowiem na poziom skomplikowania sprawy, do jej rozstrzygnięcia niezbędne było zasięgnięcie opinii biegłych sądowych.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.